

יצחק

סרית שס-אור

בנות, והנה אפילו בסיס להשקפת עולם: "החיים הם המון דברים. אני לא רודפת אחרי שום דבר. אני אלי, אולי אפילו בניגוד לרצוני."

★ ★ ★

בא לה, והולך זה

הרבה דברים באו לה, שבקושי ידעה מה היא בת 12 מתאם בא לרוץ. רצה והגיעה ראשונה. בא לה

להיות ספרטאית: בבית הספר ובמכבי הי צעיר בי התחנכה כשבע שנים, קפצה גבוה מכולן ורחוק מכולן. אילי היתה נשאת ספרטאית, אלא שפתאום התברר לה שקיי מות בנות שרצות יותר מהר ממנה. "לוא הייתי ראשונה בארץ, הייתי ממשיכה לי רץ". אבל, כדי להיות ספרטאית, ולשאוף להיות אלופה, צריך לתת הכל לספורט. לבוא כל יום להתאמן, לשנות את אורח החיים. אבל בשביל זה דרוש כח רצון. ומי אמר שמירית רצה להיות ספרטאית? בא לה גם לצייר. עוד מילדות. אמה עוד שומרת את אוספי הציורים מבית הספר. עכשיו היא מצוירת בכשרון וברגש, בעיקר להנאתה הפרטית ולהנאת חברותיה להן היא מגישה ציורים במתנה. כל ציור מורכב מקו עפרון, צבעי שמן ועפרונות פחם. היא מצוירת במהירות ובטבעת עין. אילו רצתה להתמסר לציור, אולי היתה מתפתחת כציירת. מי רוצה להיות ציירת?

הוא החתול בשורתו מרגיעה מירית את עצביה. אסח דואגת לחתול ומאכילה אותו, ואילו לה הוא משמש רק חיית שעשועים. זאת חיה אגואיסטית ולא יתן, אומרת מירית, "אבל מותר לה לחיות טיפשה, כמו שמותר הדבר לכל ילד קטן ומפונק."

בזרועותיה

בחדר אמא, הסופרת והעיתונאית אורה שס-אור, שהוציאה לאחרונה ספר בשם "כל הרצינות, אותו היא רואה כיצירתה הספרותית הטובה ביותר."

מירית בחלוקי פאני, כורעלת וי בדרך-כלל, זמזומ פרועה וכהה.

בת של אמא

בחדר אמא, הסופרת והעיתונאית אורה שס-אור, שהוציאה לאחרונה ספר בשם "כל הרצינות, אותו היא רואה כיצירתה הספרותית הטובה ביותר."

מירית בחלוקי פאני, כורעלת וי בדרך-כלל, זמזומ פרועה וכהה.

ושמה תשונה

קריאה בספר — כאן בחשמלית ושמה תשוקה — תוך כדי נגינת תפוחים, הוא הבילוי החביב על מירית. הלימודים, לדעתה, למרות חשיבותם הרבה, הם עיסוק צדדי בשבילה. העיקר הם החיים הפרטיים, ומה שלומדים מהם.

יותר כנים ואמיתיים. אבל תמיד היא נש- ארת בתחום הידידות. חבר קבוע? אף פעם! למה? "מפני שאף פעם לא היתה לזה חשיבות לגבי, לא מחפשת אחרי זה במיוחד". מסיבות היא לא אוהבת ביותר. גם לא תיאטרון. הקולנוע מדבר אליה יותר. היא הבידור הוא לקחת קצת כסף וחברה ולנסע לטייל בארץ.

כי מלאך הצחוק עדיין נדיב כלפיה.

בא לה לרקוד. ככה סתם כשהיא שומעת מוסיקה, לבד או בחברה. גמישה מאוד, עושה שפנאט, מרגישה שהמוסיקה מרקידה. בא לה לשייר. קול ערב, נעים, קצת מזויפת אבל מתעקטת לשייר בקוליקולות. אבל זה בא וככה זה גם הולך. גם ללמד בא לה. תלמידה מצטיינת לא היתה אף פעם. אהבה להסתלק מבית הספר. תמיד רבה עם המורים, ביחד עם המורות. בגלל סכסוך עם מורה למלאכה בכתה ח' עברה לבית-ספר אחר. בחמישיית רצתה מורה אחת לסלק אותה. אבל כשהדברים הגיעו לכלל סיכום בבחינות הבגרות היו כמעט כל ציוניה בין טוב לכמעט טוב מאוד. רק דבר אחד לא בא עדיין, כך היא אומרת, וזאת האהבה.

★ ★ ★

אמא שונאת טמבקים

מ וטב אורי, להציץ קודם קצת ברקע: א לי, דירה בשדרות רוטשילד. האב, ארי שם-אור (מתחנך עכ כור), מהגוס גנין עצמאי, משכיל, מפוכח, שונא פראוילוגיה, שופע ידיעות ומקרין אל כל הבשפות. הומא ניות ואהבה לאמנות. האם, אורה שס-אור, עתונאית וסופרת, אשת קאריירה דינמית. שני אחים צעירים גאונים כמעט כמו מירית. שלושתם קפצו כיתה.

אימרת אמא שס-אור: לי היתה קאריירה משלי כך שהתעסקתי מעט בחיים הפרטיים של ילדי. לקחתי פור-גראנטד שהם כשרי ניים וזה הספיק. שונאת טמבקים בסביבתי. אבל מה שנכון, מירית הפתיעה אותי בשנה האחרונה. בעצם הפתיעה את כמה פעמים. היא היתה ילדה מכוונת ופתאום התחילו לרמוז לי שהבת שלי יפה. היא היתה תמיד איטית בהליכה ובתנועה ופתאום הפתיעה אותי והתחילה לרוץ. בשנה האחרונה הפתיעה אותי שוב — נעשתה נערה מעניינת. אני חושבת שהיא הולכת להיות אישיות מעניינת בזכות עצמה. עכשיו אני מוכנה כבר להפתעות הבאות, ולא אתפלא עוד מה שיקרה לה. "מירית: "דוקא תתפלאי!" התעסיקה הסיפורות של אמא אינה מטרידה איתה, אפילו כשאורה כתבה לפני שנים מספר ספר הומוריסטי בשם "ואלה מגידו, שייבורתי היתה צברית צעירה בת 14 ש הפרוטופים שלה היתה מירית. לאהרונה שוב וכתה האם בפרסום. לפני שב-עיים. היא הוציאה לאור ספר רשימות שלה, בכל הרצינות, העוסק בבעיות הגדולות של האנשים הקטנים, מה שהיא מכנה בשם "טרדיטות כיס".

★ ★ ★

כלי טיפוסים חשודים

חזרה לאהבה. למירית יש דעות מגודרות בתחום זה. גם לאמה. הנה לי משל, כשהייתה צעירה יותר היתה האם עזרת לה במיין המחזורים, מתעניינת בחברת מי היא יוצאת ומיעצת לה להעדיף חברה כשכילים על גראניקים. ומירית קיבלה בעיד מעיד את ההבחנה. "אני לא טיפוס סנטימנטלי", אומרת מירית. "היצור היחיד עליו אני מעריפה חמימות זהו אלביס". אלביס הוא חתול. כשהיה קטן, היה שמן וצרחני והזכיר לה את פרסלי. מירית ישנה אותו במיטה, מלטפת אותו כתרופה להרגעת עצבים. כתבה, מעדיפה מירית חברת גברים. הם

הסטודנטית

על מדרגות האוניברסיטה של תל-אביב. בה לומדת מירית מדעי-חיים וסוציולוגיה.